

Galerie: Dwarrelend goud

Alve van Es

Ik ben Alve, nu 31 jaar oud. Van jongs af aan heeft de natuur mijn interesse gehad. Ik heb biologie gestudeerd aan de Wageningse universiteit, en daarna bos- en natuurbeheer in Velp. Door mijn autisme had ik na mijn studie veel problemen met een passende baan en woning te vinden. Drie jaar geleden heb ik daarom op impuls een ticket naar Lapland gekocht...en nu ben ik nog aan het reizen.

Naast mijn reizend bestaan als timmervrouw en landschapsonderhoudster en naast mijn hobby's surfen en snowboarden, ben ik de stap naar digitale nomade aan het maken door mijn tekeningen te verkopen. Behalve de tekeningen van de dieren die ik onderweg tegenkom, maak ik ook huisdierportretten op aanvraag. Ik werk veelal in grafiet en kleurpotlood.

Mijn hele galerij en meer over mijn reizen kun je vinden op mijn eigen website (www.djazzit.online/AlveArt) of op Instagram ([alve.ocean](https://www.instagram.com/alve.ocean)).

Taigagaai

De Taigagaai (*Perisoreus infaustus*) is een kleine kraaiachtige. De winter dat ik hem zag, werkte ik bij een sledenhondeneigenaar en elandjager. De heer des huizes ging elk najaar op jacht en schoot dan genoeg elanden om zijn familie de hele winter van vlees te voorzien. De restjes werden

gebruikt als voer voor zijn husky's. Om de vogels ook de winter door te helpen hing zijn vrouw kleine sliertjes van het overgebleven gedroogde vlees aan elkaar geregen in de tuin. Dat vond de Taigagaai wel wat! Elke ochtend zat dit exemplaar, met zijn dikke donsjas aan, bij ons in de sparrenboom en kreeg ik het genoegen hem uitgebreid te begluren.

Goudvink

De Goudvink (*Pyrrhula pyrrula*) zie je echt heel veel in Zweden. Beeld je in dat je in een bos in Zweden loopt. Je ziet niets, alleen maar witte kussens van IJslands mos en hoge dennenbomen met lange baarden van vaalgroen korstmoss. Opeens hoor je van heel hoog boven je een geluid. Het is een vloeibaar geluid: helder en goud. Het valt in fonkelende druppels uit de boom. Dat is de Goudvink. Voordat ik hem gehoord had, begreep ik nooit waar aan hij zijn naam te danken had: een knalrode vogel die goud is? Maar het is zijn geluid. Duidelijk goud.

Alpensneeuwhoen

Het Alpsneeuwhoen (*Lagopus muta*) Ik was off-piste aan het snowboarden in het kleine Zweedse dorpje Kittelfjäll, net onder de poolcirkel. Ik was alleen en ik was verdwaald. In de verte zag ik vaag een bordje opdoemen en ik reed ernaartoe. Er stond "Gevaar! Lawines." Afijn. Toen ik ging zitten op de sneeuw om mijn volgende zet te bedenken, ving ik in mijn ooghoek beweging op. Ze waren bijna onzichtbaar; wit op wit in de arctische schemering. Vijf van deze hagelwitte vogels zaten in een ijzende en bevroren struik - volledig op hun gemak hun veren te poetsen bij een temperatuur van min vijftiengraden.

Kraanvogel

De eerste keer dat ik een Kraanvogel (*Grus grus*) zag, was niet in Zweden maar aan de Pools-Duitse grens. Ik was stormhout aan het opruimen. We werkten diensten van 12 uur. Het was februari; het hele bos was stijf bevroren en ik was dolblij met de handvatverwarming op mijn veel te zware motorzaag. Tegen schafttijd zette ik de motor af en keek op naar de lucht om mijn pijnlijke schouders te strekken. Eerst kon ik het niet plaatsen, het heldere 'krrr krrr krrr' geluid dat leek alsof het uit het niets recht naar beneden viel. Toen zag ik een gigantische vlucht van deze prachtige vogels. Ze vlogen recht over mijn hoofd, vlogen snel, vlogen ver, ver weg van dat trieste omgevallen bos; alleen hun hoopvolle roep lieten ze achter.

Laplanduil

Ik heb uilenpech. Ik hoor ze steeds en zie ze niet. Neem de Sneeuwuil: ik heb hem veel gehoord. Meestal net als ik in slaap probeerde te komen. Dan begon hij: 'kroo kroo kroo'. Altijd vlakbij. Heel vlakbij. Ik tuurde dan uit het raam, want hij moest wel in de den tegenover me zitten. Maar het was pikdonker. Ik ben meerdere keren de ijsskoude nacht in gerend in de hoop om hem net te spotten. Ik heb hem zelfs opgewacht. Je zou zeggen dat een gigantische luidruchtige witte vogel die ook dag-actief is, makkelijk te vinden is in de schaarse begroeiing. Maar nee. Helaas. Weer niet. Dan kroop ik door en door koud weer in mijn bed. En dan begon hij weer te roepen. De Oeraluil is mij wel gelukt, eveneens de Dwerguil en Oehoe. De tekening is van de Laplanduil (*Strix nebulosa*) die vlakbij Ekshärad gesignaleerd was. Maar niet door mij. Helaas...

Pestvogel

De Pestvogel (*Bombycilla garrulus*) lijkt in vlucht wat op een Spreeuw; hij heeft puntige vleugels en houdt op langere vliegafstanden eveneens steeds even zijn vleugels in. Soms is hij nergens te bekennen, dan weer duikt hij plotseling met een hele vlucht soortgenoten op uit het niets. Elke berijpte lijsterbes zit vol met vogels, ook al zijn er nog maar een paar besjes te halen. In het zachte noordelijke licht is de Pestvogel veranderlijk van gedaante. Tegen een blauwe sneeuwvlucht en het rood van de lijsterbes is hij een felgekleurde buitelaar. In de wazige gloed van een schemering is hij slechts een zachte schaduw, opgaand in het taigabos.

